

DODENTOCHT –Bornem 14- 15 augustus 2009

Niemand die hierin geloofde; ik het allerminst...

Maar toch hebben we de eindstreep van die befaamde Dodentocht van Bornem gehaald! Jaja, dat waren 100 km!

Voordat de tocht begon, zei Eulalie dat *'Het toch niet erger kon zijn dan een bevalling'*. En ik dacht dat *'ik van afzien houd'*. Deze zinnen hebben we meermaals herhaald tijdens een strijd tegen blaren, krampen, zwakte en verzuring.

De eerste 30 kilometer hebben we vrolijk gezongen over 't kikker in 't riet, gesprongen op de blauwe scanning-matten en raadseltjes over dieren opgelost. Op kilometer 34 werd 't me zwaar, omdat m'n spastische darmen onritmisch oorlog voerden in mijn buik. Het leek alsof m'n laatste energie naar alle vezels van mijn lichaam werd gezogen, bijhalve: mijn benen. Bij aankomst in de rij voor de prettige DIXIE-toiletten zag ik vroegtijdig sterren en gleeed de grond onder m'n voeten weg. Een eerste stom, flauw moment. De Rode Kruisers wouden me in hun verbandkoffertje steken, maar met een koppige hap in de rijsttaartjes zijn we als een sterk team tot kilometer 65 geraakt.

Het kuddegevoel verwarmde ons tijdens de nacht. Heel bijzonder om de eerste dappere stappers de heuvels te zien beklimmen en hoe hun schaduwen aftekenen op de horizon. Wij volgden en vonden hun voetafdrukken.

Aan de kantlijn waakten mens en maan over ons. Ze bleven supporteren en toejuichen. Tussen zovele wankelende benen viel het niet op wie (slaap)dronken was.

De hanen kraaiden de 'Goedemorgen'.

Het rijm op de velden werd gekleurd door de zonsopgang. De zon beloofde ook om te supporteren en er een warme dag van te maken. Door dit zweet weer schoten paddestoelen in de schoenen en knelden talrijke blaren beide voeten. En ja, je hebt een goeie linker én rechervoet nodig. Als één van de twee het opgeeft, gaat de wandelstijl eraan.

We gaven elkaar 5 minuutjes vòòr elk uur een klaagminuut kado. Het luchtte op om ons gezamenlijke pijn en leed te delen.

Maar de beste pijnstillers was de woede op (mijn) wereld waarmee ik was vertrokken. Mijn gedachten waren bij vluchtelingen en overlevenden van concentratiekampen die blootsvoets -weg- wezen. En natuurlijk ook bij de

kinderen van Vietnam, die 'Kansen voor Kinderen' door de steun aan lokale partnerorganisaties kansen wil geven om met een opleiding te groeien tot grote mensen.

De laatste 30 kilometers vielen onze liedjes stil. De legermannen met botinnen wandelden fluitend voorbij, wat als een schouderklopje voor alleman werkte. Of hoe de wet van de sterksten blonk, wanneer mensen in de berm sneuvelden en wij verder marcheerden.

Achteraf zo hilarisch hoe ik tijdens een laatste plaspaauze in een maïsveld viel en niet meer recht kwam; Eulalie die maar bleef zwaaien met MARS, dino's en bio-mango's als krachtvoer uit haar overlevingspakket; het achteruitlopen om 'het toch eens anders te doen',... en uitspraken die nu om in te kaderen zijn.

(...) over de eindstreep!

Met een ananas, diploma en medaille rolden tranen van opluchting. Ik had mijn fysieke grenzen bereikt; Maar de voldoening en ontroering voor sponsoring brachten deze Dodentocht tot een onvergetelijke belevenis.

Dit waren 'onze' 100 km.

Wie mij nu vraagt of ik volgend jaar weer zal meedoen, krijgt het antwoord 'nee'. OF... héél misschien. mits training en uitgeslapen conditie én Eulalie aan mijn rechterhand.

EN dezelfde supporters en sponsors... Bedankt nogmaals!!

Zonnige groetjes

Uit Bornem,

Anke